

[Axel Sørensen.]

Det kunne jo se meget enkelt ud, hvis man pålagde de forskellige kommuner at bruge det samme skattefrie personfradrag; men da indtægterne varierer meget fra de kommuner, der omfatter industri og andre erhvervsområder med stor beskæftigelse, ud til de fjerne sognekommuner med ingen eller meget ringe erhvervsvirksomheder ud over landbruget, vil man forstå, at resultatet af at bruge de store personfradrag i disse ville være ensbetydende med, at en større part af personer ville blive fritaget helt for at betale kommuneskat eller også komme til at betale en meget lille skat, medens den øvrige del af skatteyderne, for at den nødvendige skat til kommunen kunne blive pålignet, ville blive beskattet efter en beskatningsprocent, der ville ligge væsentligt over mange købstadkommuners, og det ville bevirke, at der med god grund af disse kunne stilles krav om en udligning fra by-til landkommunerne fra de kommuner, hvortil indflytning af den aktive arbejdskraft er sket, medens den ældre, folkepensionsberettigede generation er blevet derude det sidste par år.

Jeg vil meget gerne takke den højtærede indenrigsminister for, at han har fremsat sit forslag om at forlænge de bestemmelser, der angår en bibeholdelse af de 4 satser for personfradragene ved beregning af personlig skat til kommunen.

Det synes jo at fremgå af de oplysninger, der er givet i bemærkningerne til lovforslaget, at der er en del købstæder med under 4.000 indbyggere og ca. 800 sognekommuner, der anvender frivillig beskatningsprocent, og at disse så godt som alle har brugt det mindste af de godkendte personfradrag.

Nu har tinget lige beskæftiget sig med et lovforslag vedrørende den faste ejendoms- skat, og det er jo et spørgsmål, om ikke der burde være en vis sammenhæng imellem disse to love om personfradrag og grundskyldpromille. Det lyder måske mærkeligt, men forholdet er jo det, at hvor man har haft de store grundskyldprocenter, har man også haft de små skattefrie fradrag for personer, og det er et spørgsmål, om det kan være rigtigt fremover at nedsætte grundskyldpromillen og samtidig benytte de små personfradrag.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Erik A. Jensen: Lovforslaget vedrørende personlig skat til kommunen synes at have et sigte, som vi i mit parti ikke har noget imod.

Det fremgår af lovforslagets nr. 1 angående en ny affattelse af lovens § 9 a, stk. 6, at der fremtidig kan indrømmes fradrag på maksimalt 4.000 kr. mod tidligere 3.000 kr. Når man nu søger den gældende lov på dette område ændret, er grunden jo den, at man ved loven af 11. marts 1961 gav de omhandlede kommuner endnu to valgmuligheder, nemlig fradragssparrene 3.500 kr. og 2.000 kr. samt 4.000 kr. og 2.500 kr. for at få de mindre kommuner med ind i udjævningen, uden at de skulle springe op på det højeste fradrag.

Denne lov gjaldt imidlertid kun for skatteårene 1961-62 og 1962-63. Dersom man nu intet foretog sig, ville der for de nævnte kommuner kun eksistere to muligheder, nemlig 3.000 kr., henholdsvis 2.000 kr., eller 4.500 kr., henholdsvis 2.500 kr. Dette kunne måske medføre, at visse kommuner ville afholde sig fra at arbejde sig opefter og forlade de 3.000 kr., henholdsvis 2.000 kr., eller, hvis de pågældende kommuner stadig benyttede sig af hjemmelavede skalaer, fra at gå over til den faste beskatningsprocent og de dermed sammenhørende personfradrag.

I det såkaldte Langelinjeforlig nåede man jo for statsskattens vedkommende at hæve det ubeskattede bundbeløb til 7.000 kr. Det ville være ganske rimeligt, om man lod kommuneskatten følge samme vej, således at man også her foretog en forhøjelse af fradraget. Indtægterne er jo steget, uden at reallønnen er steget tilsvarende. Uden regulering her vil der ske det, at ret store befolkningsgrupper, som hidtil kun har svaret minimal, måske slet ingen kommuneskat, pludselig skal til at svare skat til kommunen.

Dette med eventuelt at søge fradragene forhøjet er noget af det, vi i det kommende udvalgsarbejde vil søge at opnå ud fra den betragtning, at en fastholden af de nugældende fradragssatser vil betyde, at beskatningen forskydes i retning af de små ind-